A banda i banda de 'lo Riu'

'Espanya ens roba'. Fa uns quants anys es va popularitzar aquesta lamentable sentència entre l'opinió pública catalana. Creada per personatges sense escrúpols intel·lectuals, amb afany de fer carrera política, que formaven part d'un incipient separatisme hiperventilat com haguessin pogut ser part, si fora escaient, d'una companyia de circ, la frase va penetrar a les consciències dels ciutadans catalans amb certa acceptació. De manera que els grups de comunicació del Principat, tant o més subvencionats que ara, i la Corporació pública de Mitjans Audiovisuals, deplorablement dirigida com ho és ara, van fer-se seu el repte i, convenientment dirigits pels amos, engegaren una aventura reivindicativa que a molta gent, també a mi, ens va semblar molt raonada. Vist en perspectiva, una aventura grotesca.

Històricament ja ho tenen això, els experiments burgesos. Estan ben elaborats, com les llonganisses de Vic, i tenen un alt contingut de poder de convicció, amb respostes fermes per a totes les preguntes que es pugui fer l'altra part, o sigui, la classe treballadora. De tal punt que l'obrer català, propulsat pels il·lustres dirigents polítics del moment, va començar a parlar, molt convençut del que deia, de balances fiscals i de dèficits, mentre que de l'immaculat univers burgès deixaven anar les comportes i sortien les aigües fecals. És a dir, retallades i reformes laborals. Aprofitant que la Nacional 340 passa per Molins de Rei, cop de puny al ventre.

Han passat els anys. Uns anys agitats, amb vulneració de les lleis fonamentals, polítics empresonats (tant de bo, surtin ja de la presó) i la inevitable judicialització. Però hi ha certes coses que no han canviat. La mediocritat de la classe política catalana n'és una constant. Només cal analitzar el President que té ara la Generalitat de Catalunya. I l'anterior. Una parella de piròmans, amb escolta i cotxe oficials. Envoltats per una legió de raspalls, caps de pardal, que amb la mirada bovina imploren càrrecs i prebendes. Certament, no conviden aquests personatges i el seu entorn a ser optimistes respecte a les contingències que se'ns presenten com a ciutadans de Catalunya.

Possiblement, els dirigents separatistes menysprearan 2.500 milions d'euros, quasi un 20% de la inversió de l'Estat pressupostada el 2019, que ens anirien francament de primera als que habitem a aquesta banda de 'lo Riu Ebre'. Acostumats que ens robessin, com deien aquells farsants de panxa atapeïda, que ara un govern socialista a Madrid anunciï aquesta injecció no és admissible. Catalunya no es ven. Catalunya no es rendeix. I quan el manyà que agafa cada dia Rodalies a Mataró, el profe del CEIP Sant Jordi que es passa el cap de setmana corregint exàmens i la infermera del Taulí que va com una moto per la planta escolten aquest argument, fàcilment poden pensar que els seus governants, parlant de Catalunya, no parlen d'ells.
Quan el separatisme se n'adoni que Catalunya no és un algoritme fred i encotillat, que els catalans som diversos, que volem gaudir de la vida, que no a tots ens agrada la ratafia, s'estarà fent un gran pas cap al retrobament. De moment, tot apunta que la part més pairal de la burgesia, la que no s'ha baixat del patinet elèctric, i els seus ninots ja tenen preparat el dit polze cap avall. Han escollit cabussar-se en" l'Espanya ens roba" i en "l'Espanya ens reprimeix". En realitat, han triat de manera estratègica i premeditada el camí sinuós, inexplorat del 'Cuanto peor, mejor', aplicació preferida de les organitzacions leninistes i maoistes. Ironies de la història que defineixen la incompetència dels que han portat a Catalunya a aquest laberint.

ROMAN ESCUER és membre de l'Executiva del PSC - Sant Cugat del Vallès

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/141904.html

Copyright 2024 Cugat.cat